

Ahogy telnek a napok, mintha minden rosszabb lenne,
csak vágyakozok, vágyok, ahogy az éhezõ enne.
Már a járda sétál alattam, a pocsolya kerül ki,
Ha ágyba döntenek, az ágnak kell majd felülni.

A busz szalad utánam, én pedig nem várom,
A hosszú órákban egyedül, ébren élem álmom.
A bolt megy belém, és a kasszás fizet nekem,
A zsebem tûr majd belém, mikor a kulcsom keres.

Kõvel dobálnak a tavak, kimondanak a szavak,
Tragédiám megsirat, viccem rajtam kacag.
Italom megiszik, cigarettám meggyújt,
Virrasztásom befejez, ha úgy érzi elnyúlt.

Felvesz a cipõm is, hatok a gyógyszerben,
Belém néz a tükör, a szemét dob ki engem.
Az életemben így vagyok leláncolt fogoly,
Tõlem más nem telik, csak egy cinikus mosoly.